

Содржина

- 1.Нов Облик
- 2.Вратите на Љубовта
3. Бескрајните Прерии беа најубавиот лек за Болката
- 4.Повторно на Кејот
5. Мисли..Мисли..Мисли
6. Бесцелно е да се надевам
7. Највозвишено Предавство
8. Повторно..мисли..мисли
9. Го дочекувам утрото

Нов Облик

Премалениот заод седна на каменот,сакаќи така да ги одмори своите последни мигови,и во тие мигови го гледаше Човекот.

А тој..Започна со Света Вода,донесена од камен Манастир,да ја плакне кожата од сите наслаги на стравот..ненадејното искушени што ми се укажа..да биде Нов Сплавар на сплав во бескрајна вода,каде што нема брегови,не се испушташе..но сето ова за некој друг свет беше..но ако..ионака од него истекуваше животот небаре е воздух кој бега од балонот одврзан..чудно..се согласи,и не чувствуваше болка..дробовите се отвраа на илјада места,срцето ја црташе најубавата права линија..па дури и три сенки што ја следеја сета таа негова создадена хроника,сега се морничавеа,беа слични на три облаци кои ги носи ветерот,ту ваму,ту таму..кутрите,како да знаеа,дека хаотичната љуња што им се навестува бргу ќе ги однесе во коридорите на заборавот..и пред нивните чељусти,ќе стражарат Ангели со пламени мечеви..само во нужен настан ќе им дозволат да пцалаат по малку..но како и да е,не е ова Приказна за нив..

Под чудно влијание на Месечината,ете тој,Човекот кој секогаш ја дочекуваше на прозорот во своите излитени ,но свилени пижами,и секое нејзино враќање,ги ширеше своите прегратки,небаре се најголемите Орловски Криља,и ја милуваше..така нежно,што и таа палната ќе се разнежеше од сето ова,та како најубава нимфа ќе легнеше на кратко на неговата дланка....

Но,што се случи,кој ќе знае..

Стоеше вечерва на Блаконот и само молчеше,негледаше во сводот полумрачен,само напред,да напред во далечините гледаше и мрмореше..

-да,тажно е,но кога се мора,се мора..тажно е што да се прави..

Збеснатата самопрголасена Корална Свезда,која скиташе каде ќе и текни,од ова побесна целосно..

-како смее да замине,така ненајдено..навистина се истопи многу бргу,но сепак неговите бескрајни вебри погледи мене ме држева во крепост....ете

што било во прашање,сега од што ли ќе се дембелее оваа Корална Свезда....сувите длабочини под нејзината скриена свест ја гризеа со живи вртежи од ова сознание..ќе мора,ќе мора конечно да се покори на Бескрајот,бидејќи ќе го нема сонувачот..и таа ќе биде уште една обична свезда во непрегледната низа..

Го заборавивме повторно Човекот зарем не...тој и понатаму стоеше на Балконот..и го гледаше новото раѓање на младата ноќ,некаде од срцевината на времето непозната рака и за него му пријде нудејќи му го најубавиот грозд на кој беа наредени најубавите кристални соништа.и со глас кој беше сличен на Чучурлига му кажа..

-Брести слободно,од кристалноста на овие соништа ќе станеш Бесмртен,и ќе можеш да патуваш многу илјадници миљи далеку за миг,ќе можеш да отидеш таму каде се е необично,но исполнето со живот..ќе можеш да ги видиш најубавите фиданки на младите милениуми како се раѓаат..

-знам не спијам,а Ти што глаголиш не си Бог..но сепак Кој Сум Јас.

-ја бараше Вистината,онаа вистина која ја знаеше уште во првиот миг на твоето раѓање,но ја заборави кога се роди твојата прва желба..точно е Јас не сум Бог..но сепак ќе ти кажам..конечно го совлада стравот од неминовноста..сега ќе ја спознаеш повторно заборавената вистина..не еважно што ќе стане со тебе,вистината е што ќе остане по тебе..

-да молчам ли

-сеедно е..и да врискаш..неминовноста доаѓа..

Од самото јадро на тишината дојде новиот облик.

Вратите на Љубовта

Дамјан додека седеше замислено гледаќи го бавниот тек на облаците, несвесно започна да влегува во самиот виор на судбината .

Одникаде го доби нагонот на бес, а се беше така идеално околу него, и времето, и местото, и луѓето, ова, да токму ова му се случуваше по трет пат, и затоа кога почувствува дека ќе поврати, малку исплашено погледна во небото, тивко шепотеќи

-не, не повторно те молам..

Дамјан мислеше дека шепоти, но тој негов шепот луѓето кои поминуваа пред него не го слушнаа, единствено го слушна старецот кој седеше пристојно одалечен од него на старата и лита клупа, кога го виде видно исплашен стана и со брзо чекори несвојствени на неговите години дојде до него и без да биде поканет седна на клупата, молчеше, но во својот молк ја зеде неговата рака и силно ја стегна, на ова Дамјан исплашено изреагира, но топлината од очите што потече, да од тие старечки очи, кои во суштина и не беа старечки, бидејќи позади зеници се простираа изминатите милениуми, за миг му ја дадоа сигурноста.

-не се плаши Дамјане, тоа што треба да се случи ќе се случи.. ова е последното што треба да го направиш.

Мирнотијата која завладеа во просторот го натера да го отвори срцето брзо.

-но јас минатиот пат, премногу лошо поминав..

-знам. и токму затоа сум сега јас со тебе... знам, прекасно минатиот пат дојдов ..сеуште во моите уши одекнуваат твоите очајнички крикови додека бегаше пред тие разулавени сенки..

-но..

-слушниме сега добро

Го фати за рамениците и пред да започне да зборува го погледна во самиот центар на зеницата..кога беше сигурен дека во потполност ќе ги разбере неговите зборови,започна да зборува.

-Дамјане,одлучисе прво да се помириш,сам со себеси,но овај пат вистински,тоа ќе те ослободи..

Прифати ги сите делови од твоето битие како твои,и грешките,и победите..не се обвинувај веќе за ништо..се заврши..ајде,време е да го направиш првиот и важен чекор..

Го гледаше дамјан старец,и сега вистински започна да го слуша,како зборовите од старецот истекуваа од устата,тако полека светот и се што се наоѓаше во тој свет,започна да исчезнува..

-ми студи..

-знам..и треба да биде така

-што се случува,ништо не разбираам..ќе ми објасниш ли

Зборуваа и додека зборуваа дамјан не ни забележа дека го изгуби тлото под нозете.

-Дамјане,...повторно застаана..но сега ликот на старецот веќе имаше младешки и насмеан лик..лик кој бликаше од озареност..

-кажими,кој беа сенките околумене..

-Црните лазари,најодвратните ловци на изгубени души,лутаат низ целиот простор на бескрајот и ги ловат изгубените и исплашени души..тие го намирисаа земниот страв кој сеуште беше налепен на тебе,и затоа започнаа да ја отвараат временската порта,довикуваќи ги сите стрвници ..

Тогаш Дамјан застаана..сепак вчудоневиденоста од овие зборови се читаше на неговиот лик.

-а со мене што се случува.

-Морам ова да ти го кажа,..Дамјане,ти си мртов.

Сакаше да се дофати до нешто,но немаше,само облаци,или некоја густа маса,која, која беше исполнета со некоја чудна недефинирана светлина..небеше бела,но сепак беше светла,и имаше смирувачко дејство.

-како..како тоа сум мртвој,јас еве зборувам,одам..гледам..те гледам јас тебе пред мене..

-да точно е дека ме гледаш,но ти вистински си мртов веќе 6 месеци..

Замолчи Дамјан од овие зборови,небеше тоа човечки страв што започна да го манифестира,но сепак почувствува како неговата душа се грчеше,толку силно што од преголемите грчеви ја менуваше својата форма,беа тоа недефинирани форми,час таа форма ја губеше човечката,час беше само расплинета налик на круг,налик на некоја права линија,старецот го гледаше ова,и секогаш кога формата ќе го изгубеше човечкото,со движење на десната рака го враќаше во првобитната..ова чувство му беше познати,затоа остави оние непотребни енергии кои го предизвикуваа сето ова да се потрошат..сега времето немаше тука значење,и затоа неможеше да се одреди колку сето ова траеше.кога сето ова заврши,застанаа еден спроти друг гледаќи се право во очите.

-дали како казна сега ќе одам во пеколот..

Се насмевна старецот на ова.

-не,нема да одиш,зошто ти уствари пеколот го преживе додека беше жив.

-што ќе биде со мене кажими

-единствено што треба јас со тебе да направам е да ја исчистам сета негативност што е собрана во твојата душа,да ја исчистиме и те припремам за понатаму.

-не те разбирам.

-твојата душа небеше предодредена за овој чин,твојата животна патека имаше друг правец,но луѓето кои те наведоа на тој чин,а ти безвременско им веруваше,а ете тие те повредија,па ти замаен од болката,и тоа што те отфрлија во миговите на болка,недаваќи ти ни една утеха,па како последица ти го направи тоа што го направи.

Молчеше,Дамјан,незнаеќи што да каже.

-ние сме креирани од Бесконечноста да го правиме секогаш животот содржаен,а не монотон,сета унервасална сила која се движи постојано околу нас е желбата да се запознаваме себеси и другите,тоа е промената,со секој ден ние сме променети,а тебе во последните месеци така речено те врза за земјата и те направија статичен,статичноста само како вител те влечеше во негативните текови,прво започна како досада,потоа во таа досада започна да се раѓа незадоволството од непромената,незадоволството раѓаше агресија,агресијата ти го уништуваше секој создаден внатрешен мир.

-ако кажуваш дека сум веќе мртов,зошто тогаш неможам да се сетам на тој час,неможам да се сетам на мојата смрт.

-прекилот што го направи на врвцата,која ги поврзува,телото и душата беше толку насилан,што и душата доживеа еден вид шок.и затоа сето твое сеќавање остана блокирано

-добро да речиме дека е така,но сега кажиме,кој си ти уствари...Ангел ли си

-не,не сум Ангел,Јас сум твојот Светлосен Водач,кој сега несмее да дозволи,да згрешиш,водич кој треба да те води низ патот каде твојата душа ќе се ослободи од сите негативни енергии кои ти се налепиле,и да те припремам за следната фаза.

-ајдеeee..низ колку фази ли треба да поминам

-смислата за хумор сеуште не си ја изгубил,тоа е добро.ова значи дека сомнежот исчезнал

-но сепак..

-но ајде сега да тргниме кон твојата вистинска слобода.

-зарем не сум слободен.

-ќе бидеш слободен само тогаш кога ќе успееш да владееш над себеси.т.с кога вистински духот ќе биде способен да не се грчи од сите болни сеќавања.

-Малку сум заморен од сите овие големи работи што ми изнакажа..

-Дамјане...ајде сега ќе те однесам во еден друг предел..каде ќе ти раскажам нешто што верувам дека ќе те смири,и воедно ќе те потикни да тргнеш посмело кон твојата крајна цел..

-која е мојата крајна цел..

-научисе на твоето исконско трпени..Скратија твојата љубопитност

Направија неколку чекори,и веќе се најдоа во простор каде зеленилото беше насекаде,на почетокот имаше само поле од цвеќиња и трева,која ширеше опоен мирис,но пред нив се појавуваа првите контури на висока и густа шума..пред да завлезат во шумата седнаа на камењата.

-седни Дамјане

-ќе се одмориме ли..

-седни,имам да ти кажам некои стари учења ,знам дека ги знаеш,но само да те потсетам на нив..

Седнаа и двајцата.извесно време молчеа,Светлосниот Водич,го гледаше Дамјан,ја гледаше шумата,да во еден момент започна да зборува,тивко

-Кога се роди во овој живот,Бесконечноста во твоето срце,засади една млада фиданка,таа фиданка беше мала,но како растеше ти,така и тоа дрво растеше во твоето срце,со секоја нова желба,се раќаше по една нова гранка,но се случи нешто со тебе,одеднаш околу тоа дрво започна да расте коров,Бесконечноста на неколку пати ти праќаше шанси,да го искорениш тој коров,но ти со твојата пасивност само го хранеше коровот..што се случи..наместо љубов,во твоето срце започна да се плоди омразата...наместо во миговите на слабост да ја побараш помошта од Бесконечната Љубов,ти постојано одеше,одеше и одеше кај луѓето и им го отвараше срцето,а колку повеќе го отвараше,толку повеќе реки од крв течеа од него,никој не ти помагаше,само те полнеа со празнотија,празни и бесцелни утехи ти даваа,кои те тераа да се вртиш постојано во круг..па беше уверен во смртноста,а не веруваше во Бесконечноста..па..Дамјане,ние дојдовме до шумата на желби,сега самиот ќе видиш кое дрво колку пораснало..и твоето и на другите..

Тргнаа да одат по патеката која имаше малку кривулест изглед, како што одеа, така Сребрените дрвја се испречува пред нив, некои беа големи, и од големината не им се гледаа врвовите, и бујни, толку бујни што со своите крошни малку ги поклопуваа и соседните дрвја, а некои, некои беа толку закржлавени што едвај можеше да се рече дека се дрвја, околу нив имаше навистина премногу коров, трева, мов, и што ти не уште.. одеа и молчеа, Дамјан одвреме навреме ќе застанеше пред некое дрво и со восхит го гледаше, во истиот момент кога ќе помислеше дека е тоа неговото дрво, Водичот, со мисла само ќе му кажеше.. не е тоа твое дрво.. малку разочараност ќе се повлечеше на локот и продолжуваа да одат..

-Дамјане, престани да сонуваш со отворени очи, ова не е бајка која откако ќе ја изодиме, ќе заврши, и ти повторно ќе се вратиш назад.. прости, овие зборови можеби ќе те повредат, но морам на овој начин да ти кажувам.

Продолжија понатаму.. се додека не стигнаа, а претпоставуваше дека се на самата средина од шумата, пристигнаа до едно големи со лисја, и со плодови богато дрво, толку беше големо, и шаренолико, што сега вистински Дамјан започна да се радува од оваа несекојдневна убавина, знаеше дека не е неговото дрво, но сепак праша.

-чие е ова дрво.

-ова дрво.. ова дрво е на еден сиромав човек..

-не разбирам

-дрвото му припаѓа на човекот, кој никогаш богатството не го сакаше, а желбите, желбите секогаш му беа скромни, толку скромно, што никогаш ниедна желба, кај никого не предизвика завист или љубомора.. ете затоа ова дрво е толку големо..

-интересно..

-да интересно е, но сега мораме да продолжиме..

Продолжија да одат по патеката, одејќи, одеднаш Дамјан застана и гледаше во едно осамено дрво кое беше настрана од другите, на самото дрво имаше само неколку гранки, со по неколку ливчиња..

-ха,видиго те молам она дрво,колку е тажно..

-да тажно е како и неговиот сопственик..

-кој е тој несреќник што има вакво дрво..

Го погледна добро Дамјан ,и без трунка сожалувања му кажа

-ти,ти си тој несреќник..тоа е твоето дрво...

Дамјан замолчи.гледаќи во дрвото,навистина тагата сега неможеше тука да ја манифестира на начин исто како што беше смртник,но сепак грчот на ликот неможеше да го сокрие.го погледна својот водич,прашуваќи.

-зошто навистина е такво моето дрво.

-зошто..зошто секогаш посакуваше се и сешто,желбите повеќе беа нереални и неостварливи..и со посакувањето,ти вистински не ги посакуваше за себеси да бидеш среќен,посакуваше на другите да им покажеш колку си важен,голем,добар,и така натаму...ете затоа,тие желби не се раѓаа во твоето срце..затоа е сега вакво дрвото...

Претходниот миг на воодушевување веќе спласна кај Дамјан,ги спушти рацете покрај телото и замолчи,времето започна да се разврзува од чудниот чвор во кој беше врзано,

-Дамјане..погледните..повторно ќе те обликува во лик на Ангел,не се плаши,Тоа го знам,зошто некаде длабоко во твојата душа го гледам пламенот на твоите претци како се пали..не се плаши,само сакам да ми веруваш.

Додека тишината започна да се расплинува насекаде околу нив,рој од мали но весели пламени искри започнаа да играат весела игра,ја играа играта небаре беа невини мали пеперутки кои само што им пораснале криља.

-Со кристални мисли,ќе започнеме да ја воскреснуваме Љубовта во тебе,твое е само да ја отвориш ширум вратата на твојата душа.

Бескрајните Прерии беа најубавиот лек за Болката

Додека полека се пробивам низ масата од непознати луѓе по тесниот тротоар, без никаква желба да ги погледнам, а уште помала желба да ги запознавам, се борам со една засега глупава мисла која ме окупира..дали навистина го запознав животот, и сите негови тајни, не се прашувам дали добро го живеам, туку дали и воопшто го запознав..а тој пак сега кога е веќе еден чекор пред мене, само се насмевнува загатливо, несакајќи да ми одговори..зошто ли бега, се прашувам, зошто, та нели одевме заедно чекор заедно напред, чекор заедно назад, и се беше добро, или само јас сум мислел дека е добро...се до оној момент кога болката на левата страна од градите стана неподнослива, толку неподнослива што веќе тлото под нозете се губеше вртоглаво..можеби кога таа сива магла ме обви, сум бил во будило, какво, којзнае...но некаде во самиот центар на таа сива маса, блескаше една мала искра, искра која треперееше, малку детски помислив дека не е искра, туку светулка, да светулка која посакав да ја допрами да ја ставам на дланката, но беше премногу немирна, пробувам, пробувам којзнае колку пати со дланката да ја намамам, но безуспешно, секогаш кога ќе помислев дека веќе е тука, таа веднаш ќе избегаше..за оваа наивна детска игра, времето непостоеше, или можеби тоа постоеше, а јас сум ти бил во некој простор каде што тоа непостоеше..којзнае колку време поминало во таа илузорна игра,..преголемата болка се враќаше, а јас единствено се лутев, што мораше токму таа болка да ги земи најоштрите бодежи со кој ќе ме прободува, и ќе ме раскунува...од тие проклети бодежи и светулката избега..и повторно непознати ликови окоу мене..стојат и само молчам, гледајќи ме, небаре сум од друга планета..единствено докторката се насмевнува, професионално, којзнае колку пати досега оваа насмевка ја ставила на ликот..но позади нејзината насмевка, чекаа зборовите кои требаше да апотечат..но ете побразав, или сакав да ја спречам да каже нешто што веќе го знаев..

-знаете ,кога ќе заврши се ова, ќе ви откријам најголемата тајна од Бесконечноста..

Ја прифати оваа игра,седнуваќи на самиот раб од креветот

-како ќе ми ја раскажеш,како приказна,или нешто повеќе од приказна

-како ќе ви ја раскажам,можам и сега да ви кажам,единствено сеуште целата содржина од таа приказна не ја знам...но ве молам,уште сега мора да ми ветите,дека нема да пуштите ниедна солза,мислам,искрена..

-како ќе знаеш дека е искрена..

-Јас нема да знам,земјата ќе ми каже,ако е искрена ,таа ќе ја голетни лакомо во себе,ако не е ,тогаш на нејзината површина ќе остане малиот калив вир..

-интересна теорија..интересна,а кога ќе биде тоа

-кога за мене ќе нема утре,кога горчината на моите усни ќе биде толку голема,што и последната ронка од мојата Љубов ќе избега..а тоа некако претчувствувам...знаете,несакам ова чувство да се мота околу мене,посебно околу моето срце,а секогаш е така,кога најмалку сакам,тоа проклето претчувство победоносно ќе загаломира...

-и што ти кажува тоа претчувство..

-дека токму сега,да токму сега во вашата глава се вртат илјада и една лага,медицинска лага,со која би го излажале својот пациент дека е се во ред..ете тоа ми кажува моето претчувство.

Замолчи,и започна со очите да ги премерува сите агли на собата,потоа погледна во сестрата,која само молчеше,и таа како докторката бегаа со погледите...

-докторке,и другпат сте ги гледале аглите на собава,погледнетеме сега,и само кажетеми..дали времето треба да го бројам,во месеци,недели,или денови..

-тоа јас незнам,ако навистина сакаш прецизен одговор,подобро е да го прашаш Бог,тој знае,а како ќе ти одговори незнам...

-ах,Поп Богдан е добар пријател со него,и со мене е пријател,ама и тој како вас,шеретски врти со очите по иконите во црквата,и блада некои молитви непознати за мене...вели..кога ќе дојди тој ден ќе знаеш..

-и сега,кое е решението.....

-сега ќе станам,ќе се облечам и ќе си одам...нескам д аја јадам од ова блуткава вода која ја нарекуваат оброк..

-само поради јадењето ќе си одиш..

-Тоа е најмалата причина,овде,во овие сидови е впиено премногу болка,по тие агли,во пајажината се заплеткани премногу тивки крикови,кои се корнеле од градите,тие се пострашни од болката која е во мене сега..токму затоа ќе си одам...

-но јас нема да ви дозволам,затоа што несмеете,мораме да започниме со терапија..

-ха,терапија..единствен начин за да ме задржите е да ме врзите за креветот..а тоа несмеете..затоа,терапијата зачувајте ја за некој друг..не и е потребна мене..а и нема никаков ефект да има....ја гледав во очите...ова го знаете и вие,но несмеете да ми кажете..

Станав,земаќи ги алиштата од малото прастаро наткасниче кое стоеше покрај креветот,и излегов од собата....

Повторно се стретнавме во Ходникот од болницата,

-размислете добро..

-јас веќе донесов одлука,дајте ми ги документите д апотпишам дека одбивам терапија,и вие веќе сте ја симнале одговорноста од себе....

-сепак размислете добро,и дојдете утре ако сакате да потпишете

-докторке,ако денес не потпишам,никогаш повеќе нема да ме видите...не доаѓам утре

-сепак не ми кажа,кога ќе ми раскажеш приказната за бесконечноста....

-да ќе заборавав ..кога..застанав сега јас малку гледаќи ги аглите на ходникот кој беа целосно буѓосани..кога..кога ќе го изминам ходникот кој го одат сите,дали е светол или темен,сеедно е,кога во смарагдното езеро ќе ги симнам сите гревови од мене,тогаш,ќе ја земам најубавата небесна антерија,ќе се препокријам со неа,и ..кога ќе погледнеш во бескајот гледаќи некоја луда ѕвезда како танцува со занес,ти молчи и само слушај..низ тивкиот полноќен ветар ќе раскажувам..ете тогаш..

-ајде оди дома,и не трескај многу глупости..и утре те чекам во ординација ...

Само се насмевнав...

-сепак подобро е да гледате во бескрајот,откоку попусто да чекате да се појавам на прагот од ординацијата...

Заминав со залепените соништа за Бескрајот,само тогаш кога мислеш за тие недогледни прерии,не ја чувствував болката.....

Повторно на Кејот

-зарем повторно е потребно да тргам во испрплетени кругови кои само се заплеткуваат меѓу себе..

Мислите етеги започнаа да течат во своето водотечение,низ сите виугу,додека течеа,не ја забележував свесноста која беше околу мене..

-чичко,повторно ти зборуваш чудно и неразбирливо..

-ooo малото изгубено пријателче повторно ме најде..како си...ајде прво за почеток..

-знам што ќе ме прашаш,дали сум гладен...

-точно,гладот не ја признава никогаш ни светлината на денот,ни пак ја засакува темнината на ноќта..значи,твојот одговор е..

-гладен сум,и тоа многу,многу...и е насмевна,исто како што се насмевнуваат сите скитници,искрено,без ниедна задна намера позади таа насмевка..

-евети пари,и купи,купи што ти сака срце,за мене нека биде еден обичен бурек,а затебе,што сакаш....

Ги зеде парите и замина,рибарот кој седеше во близина,малку недоверливо ме погледна.

-да сум на твое место,не би му верувал на тој мал ѓавол...

-знаеш пријателе,ако од оваа река,земиме еден грст вода,и таа вода ја истуриме на земјата,колку ќе го направиме поплатко нејзиното корито,а колку ќе биде среќна земјата со тој грст вода...а...молчиш,нели...зарем мислиш дека 300 денари ќе го сторат него богат човек,а мене сиромав...не..но јас знам дека дека денес некој негов мал сон ќе биде стварност ќе видиш кога ќе дојди...и гледај,нема да ја сокрие радоста

Ја запалив цигарата,и оставив чадот да ги освојува височините,телото да ја потполнува празнината во секојдневието,а јас во возвишеноста која малкумина ја гледаа,се искачив чекаќи ги и денес спомените кои во себе го носеа миисот на свежа искосена трева,кога ноздрите вистински започнаа да се шират,знаев дека веќе доаѓаат,наредени еден по друг небаре се најдобрата воена формација...ете повторно си тика,како дожд кој има мирис на праска,птица која пее слично на Ангел,имаше во тие спомени илјада и еден облик кој го сакав,и пловев во таа возвишеност,држеќи ги затворени очите...се до оној момент кога малата рака го притисна моето рамо...малиот безимен скитник беше повторно тука..кога ги отворив очите,да не ја видов неговата широка насмевка,го видов насмеан како стои Ангелот...опкружен со својата златна светлина....беше малку задишан ,но задишаноста неможеше да ја сокрие неговата радост која бликаше низ црвенилото на неговото лице...

-се вратив...и седна на камените скали од речното корито..ја отвори кесата,и започна д аја вади содржината...евега бирекот за тебе,за мене зедов хамбургер,и тоа Биг..тоа биг го кажа одважно,небаре го освоил Мон Блан,па сега на светот му ја кажува најголемата вест..и купив чоколадо Милка...ама не е само за мене,ќе го делиме..започна да пребарува во внатрешноста на џебот,вадеќи ги ситните пари...ова е остатокот..

-остави,нетреба д ами враќаш кусур....сега да доручкуваме потоа ќе разговараме.....

Еднаш во една Бајка,овој лик го гледав како Петар Пан,со лик на возрасен,а очи на дете...така и сега додека го гледав малиот пријател како лакомо јаде од сендвичот,знаев дека секогаш неговиот детски поглед ќе остане...беше јасно дека сендвичот беше преголем з анего.

-остави не с епрејадувај,остави за подоцна....

Кога веќе бевме сити,и тој замолчи,гледаќи во тивките бранови...но сепак желбата за чоколадото беше поголема од сите молчеви погледи...

-сега на ред е чоколадото нели..весело извика...

Го извади омотот,и гледаќиме скрши еден ред коцки подаваќими,

-ова е за тебе...

-благодарам,но ние имаме и сосед нели..

-а,да,и за него има...стана,носеќи кон рибарот еден ред на коцки од чоколадото...

Останатиот дел започна слатко да го јади,се до еден момент кога остави добар дел од чоколадото,го завитка и го стави во џебот.

-тоа е за подоцна нели,го прашав.....

-не тоа е за мојата помла сестра,а и остатокот од сендвичот е за неа...сега морам д аодам бидеќи таа е гладна а јас сум сит....ако си тука ќе дојдам подоцна....

Стана и со брзи но сигурни чекори се упати во старата чаршија.....

Го погледнав рибарот,кој малку засрамено молчеше

-сега пријателе,које Ѓавол а кој е Ангел во денешнава приказна...

-незнам,навистина сега незнам што да ти одговорам.

-јас знам само едно...Човек се раѓа како добар или зол..тој што е добар,и највалкната животна кал,никогаш неможе да ја извалка неговата чиста душа,а тој што е зол,и најблескавото златко неможе д аја прекрие неговата темна душа..ете тоа...понекогаш е доволно некого да го погледнеш во очите,и веќе знеш што е пред тебе....

Сакаше нешто д акаже рибарот,но го прекинав кажуваќи му ја последнат реченица место збогум

-денес пријателе сум побогат за 300 денари...за тебе незнам...

Мисли..Мисли..Мисли

Ако на неког му заличи ова на исповед,јас ќе се бранам со моето молчење,но можеби повеќе ќе заличи на некоја молитва што ја кажала мојата душа...или,разберете како сакате,но веќе е заморно да ги цртам сите спомени по деновите кои заминуваат во неповрат..ионака веќе никој ништо не разбира што се случува наоколу нас..но знам дека нема ништо случајно...па и нашата средба во течението на мислите..

Х

Се стретнавме во лавиринтот на животот,и таму ...таму и јас и ти бевме само гости на миговите..прво ,те поканив во собата на страста,а ти учтиво прифати,и претпоставуваше дека нема да одолеам на твоите допири...бевме голи...душите ни треперееја,зарем некој сега ќе каже и дека треба да се срамиме....а зошто да се срамиме..пред Љубовта ли..во таа етерична состојба..не..молчевме чекаќи и повторно како некогаш да се случи тој допир што етего се изгубил во сите сеќавања...го немаше зошто беше мртов..

Х

Повеќе од навика,колку да се растера молчеливоста проговорив.

-јас ги спасив годините кои доаѓаат...погледни,гладните гладијатори кои чекаат надвор,едноставно ја раскинуваат секоја моја измината минута...не им дозволувам да припарат кон мојата иднина..

-се научи да го цениш секој миг...ти се восхитивам...

-не ми е потребна восхита...

-сепак си уште Горд...

-да горд сум,горд сум што успеав да ја совладам својата немоќ,својот страв,и веќе не ме прогонуваат сенките од минатото..

-сеуште омразата те носи овде...

-не..тука си во заблуда..овде ме донесе Љубовта,на нашата последна средба...сега кога твоето постење не е веќе ни како желба тајна,залудно е да се трошат сите идни мигови...мојот нов ден,и моето утре има веќе облик..и знам дека неверуваш..но јас веќе влегов во најубавиот храм на човештвото...во храмот на една Жена,која вистински знае што е Љубов..

-се плашам...

-Прости,но немам веќе време за туѓите стравови...стварноста ме чека..а таму веќе се потпишав,и потписот ме обврзува да чекорам и постојано во секој нов ден да купувам по еден нов сон....еве за разделба ќе ти ја подарам песната која ја одмолчувам со години,и никогаш на никого не му ја кажав..

X

Кога по години пет,или петнаесет
На прозорот ќе ја видиш Белата пеперутка
Отвориго прозорот,и покажи колку е голема твојата соба
Потоа
Потоа запеј песна што срцето ќе ти ја каже
Додека пеперутката на јоргованот во дворот танцот на осамените го игра.

X

Некогаш кога немам никакви зборови во себе...тогаш и времето не го мерам..само ми останува да ги слушам ветриштата како се караат под прозорот кој побргу да го однесе твоето име што го напишав со ладните прсти на стаклото...и наместо збогум...ќе ми затрепери малку левото око,крадеќи ја слабата светлина од фенерот што полумртвов светка на улицата...да моја Драга...ти раскажав за последниот танц на пеперутката која низ молкот на чудниот немир умираше....

X

Во Глува Доба,ја слушнав Тишината како вриштеше...седнав на кратко на ладната земјат,утеха да и дадам....но дилемата се роди,некаде во некој скриен дел од виугите...како...Јас Грешникот,кој чемерноста своја ја топи,со Блудници и Курви во валкани меани...со ефтино вино ја полева..и..грешни молитви кажува на раскрсници...Застанете Облаци

темни над мене,уште малку дожд да истурите,така Тагата да ми ја Измиате...Крив сум..грешник сум...Курвите ми се слабост..Вришти Тишино,заедно со мене до зорите...

X

Опсесија чудна ме зароби..под сенката на месечината да седам,и песната на ветерот да ја слушам...тажното срце го терам тогаш малку да заигра...можеби тогаш ме слуша Снежната Кралица како шепотам...Некаде позади магливите Планини е мојата Душа,осамена и тажна,и таа плаче навалена на криљата од Ангелот,моите зборови од тука до лудило ја доведуваат,та моли кутрата...престани да тагуваш,болката залепија до тебе на мраморот,не остана ништо од сеќавањата,сега си само на погрешно место.....

X

Го добивам старото чувство дека повторно станувам слуга на Туѓ Живот и Смрта..дека повторно од некоја заборавена страна срцето пробуваат да ми го прободат..и сега,се прашувам..зарем случајно ја остави вратата отворена на твоите соништа..и на прагот наивно ги остави сеќавањата..некаде во средината на собата,сеуште стои Црвениот фустан...но тишината е мојот најдобар учител,и сопатник..прости,неможам да запловам во тие простори на илузија,мирисот на земја ме одвраќа...сето ова изгледа конфузно..но ..чудни се ноќите,и разделбите во мракот..

X

Ако и навистина не ги градиш Сопствените Соништа,тогаш очекувај друг да те искористи да ги изградиш неговите Соништа...Затоа и никогаш и никаде на Никој не му дозволувај да ти ги искрши твоите криља со кој летах низ Времето и просторот...

X

Што да ти оставам,кога ќе заминам во Вечноста..Ангелот чувар отиде разочаран на Крајот од некоја непозната вселена,да тагува и тој сам...Демонот,етего папсан збивта пред портите на пеколот..и моли да се врати таму во оганот...на разделба ми рече...твоите денови се поголем

пекол од моето место на раѓање...сликите ветерот ги однесе,сеќавањата на раскрсници ги растури,а надежите во Амајлија со восок ги запечатив..насмевката ја залепив на еден осамен фенер..навистина не остана ништо што да ти оставам...можеби утре,или по седум дена навистина ќе заминам...

X

Сакав..сакав...сакав отсекогаш да напишам нешто за мојата зора.онаа исполнета со најубаво руменило во себе,која ја носи најубавата топлина...сакав..но проклетиве копилиња на мраков постојано ме влечат кај себе..веќе папсано се препуштам на нивната игра...и болкава веќе не е болка...не останува време да ја испеам Балдата на дисидентите,оние кои скршум избегаа од мракот..Мислам сега Боеми се нарекуваат,и помалку скитаат наоколу,знам дека само тие ќе се сеќаваат за мене,тогаш кога ќе ја пеат полупијани песната на животот,провлечена низ густот чад од цигарата...ова не е немир,ако мислите..ова е влезот во спиралата на светлината,на почетокот е таква,малку нејасна...пишува,ќе ви прочитам..дали се сеќавате дека Постоев...ако не знаете,тогаш прочитајте...Бојата на моето име се размачка на границата помеѓу срцето и Разумот...

X

Некој или некоја,кој не ме познаваше,или не сакаше да ме познава,го згужва моето небо како лист хартија..и потоа...што ако бев Бунтовник,крилата стоеа залепени на грбот..тогаш,знам дека и на Бог му здосадив,престана чинам солзите да ми ги брои..станаа оловни,од бигорот е тоа..па само ноќта ја прашував..имаш ли некоја Убавина сокриена да ја видам..за некоја посебна пригода ќе биде таа..мислам дека ми рече...ти немаш веќе соништа во себе..обликот го губиш тука..Жал ми е..знам дека сега изминале сите години..ако не се лажам од памтивек било така..Небесните Судии кажаа повторно во Еонот да се вратам.....Ми беше Чест и Задоволство,тука...сега морам да се припремам Љубовта да ја Вратам таму каде што припаѓа...Во Вечноста.

Бесцелно е да се надевам

Ова мое осамено беседење, нема да ти го дадам да го прочиташ, а ти остани во твојата самоизмама со цврсто уврување кое на моменти наликува на фанатично, дека сопствената среќа се гради врз хумка, и скаменета тага во детски очи.

Бесцелно е веќе да се надевам дека и во твојата душа живеел копнежливот феникс, сега, кога овде во студенилово самувам благодарение на тебе, премногу добро знам дека тоа е само една пространа и раскошна одаја на твоето срце.

Врз раскошните дивани распослани лежат сите твои лажни воздишки кои како трозабец на Богот на сонцето ме шараат насекаде по телото правејќи така невидливи крвави траги од кој се цеди црна крв.

Убивањето на сон, ете само забава било тоа твоја, несакам да помислам дека тоа може навика да ти стане.

Зарем негледаш сеуште, на твоето празно небо летаат само црни мршојадци кои со своите клунови од кои бие реа на трулеж од скапано месо, и мигот го чекаат кога ќе почнат од денот твој утрешен стрвено да колваат

Си ги апиш усните пред да почнеш да раскажуваш млади легенди за едно минато време, се воздигнуваш на тронот што го делкаше врз црн мрамор, погледни сега, на десната страна веќе контурите на моето име се фтиснуваат, го гледаш и во занес зборуваш дека има уште место за имиња нефтиснати.

Водена од нагонот, и врелиот здив на машка страст се зарадува што така лесно ридови од болка направи и насекаде пепел растури позади себеси, и сега таинствено се насмевнуваш навалена на перницата која е влажна од воздишките, нежно со тон на бесрамничка зборуваш дека тоа е твојот копнежлив свет, наздравуваш со пенливо вино, со желба свездите со букви сјајни твоето име на небото да го напишат.

Уверена во својата безгрешност иташ кон олтарот, барајќи од другите стореното за успех да го слават.

Моите надежи, тие бесцелно празни зборови со морничаво ехо ме лепат на местото и со призвук на некој твој притаен кикот не ги слушаш тие еха, премногу планини не делат, некаде во некој дол од тие планини вредни двајца клесачи од нив само познато место го клесаат белиот мраморен паметник, со нив познатата вештина сајот го прават за времето што доаѓа со бурите темни не го потемне.

Кога некогаш ќе поминеш покрај тој паметник на кој ликот мој насмеан ќе виси во рамка со името подолу напишано, не го читај епитафот, можеби демонот кој на егејот го смирихме да се разбуди, само завртија главата кон изгрејсонцето, стиснија посилено машката рака која ќе те држи, и замини во твоето познато пладне.

Чудно, честопати те слушав како набожно кажуваш молитви пред куќниот светец, да потоа покриена под антеријата на мракот блудно плукаш на светиот завет, газејќи го небаре е безвредна златна алка подарена без никаков повод.

Гладните филозофи кои своите успеси ги нанижале на туѓите несречи те опкружуле, воздигнувајќи те до небесните височини, сјаеш во нивниот лажен сјај кој ти го даваат, не во твојот, глува си за далечните грмотевици кои те опоменуваат, мислиш дека татнежите се фанфари победоносни кои во себе носат триста почести.

Небаре нарцисоиден командат кој извојувал пирова победа на твоето поле од успеси, секогаш се залажуваш со насмевките од нашите сонца, со нивните прегратки, па нели е тоа тој твој животен сон кој го посакуваше долго, негледаш, несакаш, или навистина си исплашена од нивната скриена тага која со секој ден станува се поголема, која секој ден прави се поголеми и поголеми полиња на тажни царства, таа и сега е налепена на нивните ликови, слепа и замаена од славопојните зборови што секојдневно ти ги истура креаторот на твојата младешка болка не ги слушаш нивните неми крикови, и колку да се врели воздишките туѓи што така чедно ги впиваш, ни една врелина од нив нема да отопи ни еден грам во таа скриена нивна тага, како подземни еха до моите ридови од болка секојдневно доаѓаат тие писакви гласници на нивните раскрварени дамари.

Кога еден ден нивниот сокриен и потискуван бес ќе рикне со сила која и самите не ќе можат да ја контролираат, ти тогаш немојќно ќе молиш пред нивните нозе за барем една прошка.

Во тие мигови кога знам ќе посакуваш одникаде да се створи најоштрата сабја димискија и тој миг да те пресече на пола,него нивните зборови што ќе ти ги истурат,ќе те натераат боса до крајот на светот да одиш и да се сокриеш.

Сирнуваќи со мисла готово во секое твое катче,те гледам како во хаос на мисли со некој внатрешен глас глас разговараш,ти баботи низ вијугите мозочни кажуваќи ти дека и оваа преградка што ја имаш не е вистинска,продолжуваш ли да ја нижиш низата на љубовта во недоглед,качеќи ги отфрлените листови на крајот наречен сурова измама.

Височините на љубовта не се достигнуваат со задавање на болка.

Кога моите раце сонуваа и носеа љубов,знаеш,од неплодна нива стана цветна градина со два цвета,а сега извишена до нејак облак со несигурни тајни во себе и дожд кој ќе ти го подари утре,ја намалуваш мојата сенка,ете само таа остана после мене да сведочи за мене,до степен на непостоење.

Стана светица со човечка суета пред која клечат нови поклоници,го сликаат твојот жив портрет и бројни поети ја опејуваат твојата светост.

Сега кога времето одбројано измина,заминувам со патникот без дом,кој и во вечноста е вечен скитник,и тој како мене не скрасен на ниедно место,заминувам со придушена тага носена на нежни ангелски криља,збогатена со ритамот на своа од далечните земни простори.

Највозвишено Предавство

Ветерот кој дотогаш стоеше сокриен во крошните на стариот даб,полека со чекор на стогодишен старец влезе во пространата сала,и со врисокот на сите заспани минати лета започна една по една да ги гаси големите лојани свеќи кои светлината ја расфрлаа насекаде,свесен беше во полумракот што го создаде дека од нечији усни ќе го избриши дебелиот слој на кармин,но тоа сега небеше важно,се разлеваше сега самиот себеси насекаде,триумфално го создаде најмистичниот миг кога Изира ќе се венча со сите досегашни животи.

Робинка,окована во свилени окови,куртизана во сатенски ракавици,дива и непокорена љубовница која секогаш сака да гази по паднати есенски лисја,и во шумолот на тие лисја да ги создава своите сладострасни врисоци на полноќ,наредена со безбројни титули кои секогаш ги добиваше кога ќе дојдеше на крајот од светот,грешница и светица која пиеше црно вино на полна месечина ...свесна за сето ова некаде во тајните канали низ нејзиното срце скиташе и студенилото и пламенот.

Остануваше во Љубовта крунисана со молк,која на усните и лепеше посакувани воздишки Потписот на паралелните светови замолчи бидејќи сега беше мигот кога таа ќе ги напише сите ненапишани стихови и ќе ги натера сите кои никаде не припаѓаат да и припаднат само на неа.

Отсјајот на заборавената ѕвезда некаде на крајот од непозната галаксија со својата златна светлост ја награди со својата најубава и најблескава светлина,додека с еискачуваше на најтурболентните скалила кои беа изградени врз сите лажни солзи,зборови и воздишки.Грациозноста ја видоа сега сите низ нејзината маска на наивна и добродушна убавина која повеќе би одговарала на некој бел Лебед,но таа врз себе ги носеше своите црни перја,па така личноста тука бликаше со својата темнина...ги плени сите со своето достоинствено држење...облечена во својот гламур кој и се залепи на тенкото тело,небаре беше завиткана во најфината мрежа од свила....нејзината нагласена шминка полека го плашеше сите кои претходно тврдеа дека се големи заводници,,играше,играше пред нивните погледи со своите чекори на секое скалило.

Го нарече таа самата тој миг највозвишено предавство.

Се извиши,се извиши на самиот врв од своето постоење,ја крена десната рака високо достигнуваќи ги сите облаци кои се поклонуваа,уште еднаш го пушти својот кристален поглед врз пепеластата маса која само се нишаше на наејзината кружна агора и со рапавиот глас на младиот Гавран кој победоносно стоеше на нејзиното десно рамо проговори.

-со допирот ќе го запрам времето тука и насекаде за вас,и така ќе ја видите мојата матка каде сум зачната,не се плашете од гејзерите на магмата што ќе рикне,тоа се сите пламени јазици кои ме милуваа додека во сршта на Бесконечноста се хранев.

Дојдете,неплашетесе,гордо кренетеги вашите глави,отворени се сега сите врати на сите три паралелни светови...спремна сум да ве водам од почетокот до крајот,со косата ќе ве заплеткам,а вие само кажете,не се плашиме повеќе,како награда,на вашите вратови ќе ви оставам медаљон составен од сите ваши искршени соништа.

Во пустината на моето срце изградив илјада и еден лавиринт со триста и триесет мостови ги поврзав,и повторно и повторно ќе се враќате на почетокот од крајот.

Дојдете вие крадци на туѓи соништа,накитени со бескруполозни идеи кои криљата на сите желби ги кршевте.дојдете плачот на малите деца да го слушнете.Вашите подвизи кога на љубовта газевте и од другите баравте со ордени на да ве наградат.Дојдете вие крвави убијци,кој многупати на колена паѓавте,кој од секое утро не се плашевте,дојдете од овие прастари пергаменти да ја извадам вашата вистинска сенка од која бегавте низ столетијата...

Додека ви читам,вие останете завиткани во самите себеси,бидејќи синото небо ќе ве исмее и исплука,останете,зошто секоја ваша идна мисла е затворена и однесена од птиците кои се исплашија кога ве видоа вас.

Јас,потполна свесна,ќе се свиткам под тежината на сопствениот грев,ќе се завиткам во сопствените перја,и ќе се наречам разбојник на неродени денови,ќе крадам од вас за мене.

Слушајќи ја како пламено проповеда,започнав да ги распоредувам солзите по дланките,во првиот миг посакав да заминам,но утрешнината во моите зеници ме молеше да останам.

-мешам за вас,пајажина песок и кристал,во годините неродени ве затворам,со самотија ве благословувам,само со гавраните да зборувате кога ќе дојдат на работ од вашите постели,прво со горчина да ги враќате зборовите кои ќе сакате да ги кажете,потоа меѓу сништата да ги оставате...започна тогаш Изира во своевиден транс да истура од пехарот кој го држеше Вино на подот,капките небаре имаа патоказ,та започнаа да течат во сите правци така правеа покајнички походи.

Заминувам во подземјето,да застамам на раскрсницата каде поаѓањето и враќањето се среќаваат секојдневно,заминувам за некаде на некој црн камен да напишам...разумот не дава амнестија за секое каење..

Оффффффф морав една долга воздишка да испуштам,зошто проклето имаше право,во расцепот каде зениците погледот го фокусираа гледав како босонога девојка му објаснува на ветерот за сите нејзини гревови,како низ солзите на мајката се капи бараќи во тие солзи да заборава.

Пробав барем тука да го излечам мојот свет од сите болки,ставаќи го на моите гради..пробав..колку успеав неznam...

Знаев дека ме гледа некаде од подиумот каде што стоеше и Изира,не бегаше,туку спремно ме очекуваше..... сега морав од сенката да се простам,иако и беше сеедно,со сопствената дланка ја допрев,кажуваќи и така дека сите нескротливи диви коњи кои ја водеа во прериите сега папсано збивтаат во некој агол на галаксијата...низ очњаците само прошепотив...со потпис се заветивме,на вечерните светулки светови создававме,и јас и ти...па каде ни беше паметот...кога незнаевме нашето утро да го дочекаме....

Наместо збогум...повеќе за себе отколку за неа ги кажав зборовите кои беа најголемиот завет дека никогаш повеќе нема да се вратам во ова долина на сенките...

На заминување...во името на сите мртви спомени изгасниги ѕвездите од моето небо,така ќе знам дека повторно месечината ме милува како некогаш кога бев дете.

Повторно..мисли..мисли

Бараќи ја светлината,се заплеткав во приказните кои ме закопаа во тишината..и така препокриен со заборавот,гледав како вистината заминува плачееќи некаде на криљата од папсаните пеперутки..а толку сакав таа вистина да ја нацртам на сидот од собата и повторно да и дадам лик..хмммм...ви раскажував за ова илјада и еден пат,зарем сеуште не знаете како ги раскинував соништата,со евтина ракија во некои смрдливи биртии..паѓаќи и повторно,и повторно во преградките на гревот...Ја убив во себе...зарем сега за тоа да ви раскажувам...за моето Проклетство..ќе ви смрзне крвта во вените,и погледот ќе ви биде исплашен..подобро ќе и признаам на мојата сенка..таа е молчелива...

Х

Таа го сакаше ветерот,јас ги сакав камењата..а сите околу нас не гледаа со очите на Ѓаволот..беа така,кротки и насмеани,со дарови во раката..не натераа,да ги сакаме и црните и белите птици,и да танцуваме со облаците..ех колку бевме наивни што поверувавме во нивниот лажен отсјај на месечината..сега,кога вистински плачеме за Господарот од длабочините,тие...тие и не не слушаат,бидејќи заминаа во својата празнина..да ја сменат само маската..и утре повторно ќе најдат,двајца млади лудо вљубени...кои ќе им ја продадат Болката,завитката во туѓа лажна воздишка,подарена во ефтин кревет..

Х

Јас и мојата Сенка,денес ја играме најубавата игра,за вас..Мили Мои..сиркачи по туѓите животи...немаме шарени одела како клоновите,бидејќи не се сраиме од нашата голотија..ве молиме...не заминувајте толку бргу од оваа Величенствена Агора..ќе ги видите нашите емоции,но и нашата темнина..Седнете,а ние како добри домаќини,во кулоарите на нашата свест,ќе создадеме стотици песни,песни Боженствени без никаков наслов ќе бидат да знаете..вие наречетеги како сакате...но јас и сенката ќе играме во ваша чест...дојдете..дождот не кани сите

X

АКО..те скрши тежината на лошата среќа,и те измори налепеното сивило на плеќите...некаде,каде што знам дека сама ги изговараш зборовите што болат во тишината..некаде каде што сама парчињата од денот,ги лепиш во чуден животен мозаик..некаде каде што ги бираш погрешните мигови,исполнети со погрешни луѓе...некаде каде што во самракот ја пишуваш благодарницата за денот во чудна песна која ја нарекуваш...Ковач на Сопствената Судбина..а во себе си кажуваш низ премолчена мисла...Џелат и крвник на заблуди и болки...

АКО..те скрши тежината на лошата среќа,и те измори налепеното сивило на плеќите...погледни десно од бездната..Стојам,до самиот себеси...чекаќи веќе 1000 години да ме доприш...

X

Безволно чекорев по патеката,некажуваќи го на никого познатото добро утро,уште во раните зори веќе ми зовриваше жедта ,тераќиме да се чувствувам гладен гладијатор кој чекаше да го раскини денот крволочно..чекорев,несакаќи да погледнам повторно во нестварноста,но оштриот мирис на парфемот ме разувери дека не е така..чекореше ти..повторно пред мене..ова беше најсилниот удар на громот од ведро небо..чекореше,завиткана во сопствената мистерија..одбивав да верувам ,и започнав повторно свеста да ја убедувам дека е само една илузија ..но неznam зошто бегаше од сите погледи...или бегаше од себе..го следев мирисот на парфемот кој остануваше залепен и на сидовите од зградите..знаев дека е крај...а ете,синоќа мислев дека стојам на раскрсницата од животот..бираќи ја патеката..но утрото ме разувери,кажуваќи ми дека цело време сум стоел на крајот од патот.

-Боже простими за мојата несовершеност,бев само изгубен во метежот на моите чувства,обземен од нагоните и воден од страстите,грешев и со секој мој грев беше мојата блудност,се предавав страсно и низ страста пловев деноноќно залудно трошеќи го времето,бев залуден поклоник на лукавиот,од утро до мрак од мрак до утро,итав пребрзо пред олтарот на Богот на Сонцето негледаќи го твоето вистинско постоење,вратата низ која што ти еднаш помина,со три ршосани катанци ја заклучив,вемммме сега

пред тебе,бев само твоето изгубено јагне,но твојата трпеливост и волља ме пронајде,твојат милост во моето срце беше мртва,или јас мислев дека е мртва,но ти воскреснија,љубев за да бидам љубен,но ти сега научиме повторно да љубам без да ме љубат,научиме да сакам безусловно.

Боже клечам понизно пред твојот свет олтар и се заветувам дека ќе му служам на светот преку Љубовта,знам дека нема да бидам разбран,многумина ќе ме плукаат,некои ќе се гадат од мене,почесто завртени грбови ќе гледам отколку насмеани ликови,но ќе одам непоколебливо по сите патеки кои ќе ми ги покажеш.

Нека Биде вољата твоја

Амин,Амин,Амин.

Х

Вие кои влегувате овде,во овој простор,оставете ја надежта ваша..можеби ќе се случи чудо,но се сомневам дека е така...и така се смеам,се смеам,и постојано се смеам,солзи ми течат од смеа,ако престанам да се смеам ќе ми останат само солзите... во миговите кога не се смеам,помислувам колку ми е мил Платон, тој ме учеше дека мојата душа пред да се роди била само идеа во тоа бескрајно царство.и ако требало навистина да ја спознае вистината сега би го прашал зошто не го направила тоа...затоа и можеби тргнав да ја пронајдам вистината... ете ,сега Мила Моја го знам твоето вистинско име..Хипокризија,да, го дознав кога така сурово го уби Ерос во моите гради..да ти,токму ти ја пронајде мојата Ахилова пета,и без малку човечност во себе ја забодде најотровната и насмртоносна стрела,твојата лицемерна насмевка..дека сеуште знаеш да сакаш,но тој бил некој друг...се секаваш нели,кога беше само исплашен трепер на душата,чукна на мојата врата,а јас ширум ги отворив златните врати на мојот Рај,и во тој рај ти го остапив најблескавиот трон,секојдневно јас и среќата ткевме најубави антери со кој те препокривавме,со Љубовта од сите скриени светови ти носевме блескави дијаманти сакајќи така твојата Дијадема да биде најубава и најблескава..и сега имам голема желба во име на љубовта да летам,но немам место каде да слетам..само да знаеш..подобро од кажувањето на вистината е молкот,тоа што треба да

дојди ќе дојди некаде во првите денови на пролета..и оваа приказна ќе остане недовршена,зошто мастилото на бесконечноста престана да тече,ми остана само крвта моја...еве гледај,со перото од крилото скршено сега пишувам,на места слабо се напишано зборовите,крвта во тие мигови само капеше..непроба никогаш да дознаеш дека сакав само да живеам во световите кои се раѓаа за тебе..јас сега ќе го напуштам постоењето во кој што си ти,немој да се исплашиш ако некое утро го видиш перото на твојата перница...некој Милосреден Ангел ќе го остави таму,да и ти некогаш ја пишуваш во твојата осаменост тажната сторија за малото исплашено девојче кое љубовта ја бараше низ бледи копии...

Сега јас ќе го напуштам овој простор,а вие кои останувате,пробајте да створите чудо во празнотија

Разберете го како Исповед..но не е тоа

Откако сите ветришта не одуваа,свативме дека сме само прашина растурена,не остана веќе ништо позади нас...знам,навистина знам дека е така,тебе сеуште не ти е јасно..но овие зборови не се за тебе посветени..сакам само да кажам..изгуби се од она што можеше да го добиеш..но тоа и никогаш нема да го разбереш..којзнае..можеби ова е само еден добар почеток за една убава приказна за еден сиромав човек кој Љубовта ја Подарил.но не ја Продал..само еден обичен човек кој сакал да помини преку мостот каде што поминувале сите нормални луѓе..а етего само се давел во реката на тагата,во тоа црно и блуткаво течение на сите човекови гадости..не се чуде,бидејќи и немаш време за тоа..некаде во таа блуткавост,повторно го видов Бог..го видов бидејќи заборавив на тебе..а во тој заборав навистина се криело сето спознаие за Возвишеноста..јас сега и вистински несакам да те тешам,бидејќи утехата е за давениците...а ти се давиш во сопствената лага..јас се удавив..и кога вистински го допрев дното..се родив..раѓајќи се вивнав во висините..можеби и јас сеуште не сум прочистен,но Херувимите ми дадоа неколку капки од нектарот да се напијам..умирајќи мојата надеж,умирав и јас..и во таа смрт ја видов и твојата..можеби и затоа не си сега ни како име во моите сеќавања..се изгуби некаде во тие темни ходници на времето кога одев барајќи се себеси..чудно,колку сум бил голем мазохиста што сум сеосакатувал себеси за да те задоволам тебе и твоите изопачени желби..колкав мелахоничар сум бил кога сум ги погребувал желбите,за ете ти да уживаш..чудно ..навистина чудно,сега се прашувам,од каде сум ја имал таа моќ,кога сум ја тргал завесата на тагата за го затворам целиот мој свет,за ти..токму ти бидеш задоволна..го понесов несторениот грев,за ти да бидеш Безгрешна..и со тој несторен грев стоев долго помеѓу двата света на опстојување..сега кога и вистински не постоиш,гледам дека омразата и рамнодушнота исчезна..сега кога играта е веќе завршена,и кога вистински излегов од ништавилото,сега кога мракот го претопив во светлината...сега јасно ги гледам многумина како поминуваат покрај мене само како некои бледи сенки.....не е ова разберете само празно потполнување на белината на хартијата...ни пак Нирвана..само пловам,бидејќи се одреков и од зборовите..а зошто и да не го направам тоа..што можам да кажам со нив..сега смислата единствено ја гледам во празнината помеѓу нив..во таа празнина лежат сите скриени филозофии,сите ненапишани и неотпеани мелодии кои не ги слушате.

Во бескрајното синило на моите очи, додека светлината бликаше од светилиштето, се гаснеа ѕвездите на моите ноќи, најмногу оние кои во сабота навечер болскитеа пресилно, зарем погрешно ми ја предвидоа иднината прошепотив кон земјата која како кучка проклета молчеше.

Сега и ветерот се подбиваше во неродените утрински мигови, а зошто да не, надарен е и за тоа, со подбивниот фиук кој го повлече низ гранките на Белите Борови истури лесно разбирливи зборови.

-пред жива икона се молеше катаутро... Во името на Отецот и Синот зборувааше, а Светиот дух го заборави... со згуснати сенки исполнети со рамнодушие кои чекореа само кон смрта своја одеше... и жив и мртов беше, со параклисот во раце обездомен ли си сега... опака измамничка е, и тогаш и сега живите гревови под расото не ти ги виде... уште синџири и фалеа да те окува, та тогај како сега да вика, од споулавеност го лекувам..... етеја со секаква облека на себе, меѓу двајца Болјари се ниша, помодрените усни од насмевки, навечер со влажна крпа ги мие.

Ја завртив главата према долината каде ноќните птици приспивна песна на младите во седалото им пееа, тогај ја узнав цела нејна природа... беше прекрасна Жена со исплашено девојче во себе, кафените очи како две вселени отворени ширум, во тие две вселене злодух пролетуваше, и пак во дупка црна ќе се скриа смеата негова ја морничавеше, но на лицето никаде не и се читаше возбуда, ни пак некоја изорана бразда што среќата ја сторила... се губеше во временските далечини со скриен плач за себе... претпоставката не ме зачуди... мојата крв веќе не копнее по неа

Го дочекувам утрото

Го дочекувам утрото со една мисла која како што ми кажа еден од скитниците,лицето ми било озарено од среќа додека ги изговарав зборовите...добро е замина синоќа по патот на неповратот карванот кој ги однесе сите спомени од минатото..го слушам внимателно како ветерот завиткан во својата мистична насмевка ја носи и тагата со себе,барем нему ќе му кажам збогум,знам другаруваше со мене многу ноќи,и со својот фиук ме миреше,напати кога солзите образите ќе ми ги миеја,недаваше да паднат толку брзо на земјата,та си играше со нив во своето пространство...со наклон длабок во кој има многу моја почит кон него се простувам,и тој евего околу мене се сви,некоја нежност носи во себе,кажува збогум...заљубен си ,рече некако шеретски,ајде не се перчи како боем кој повторно во раката држи пехар полн со старо вино...еве..рече одважно..ќе ти ги дадам во светлинава бескрајна моите невидливи очи,исполнети се со јаки неуморни немири,патувај,патувај преку планините,на врвовите одморисе малку и гледај во срцето кое чука за тебе,го испрекинува ритамот свој со високи тонови од боженствените харфи што неодамна ги смести љубовта во него,почувствуваја топлината која блика како убавина што ангелите ја насликаа уште многу одамна за тебе....ќе ти даде внимание,ти земиго со твојата испружена дланка....навистина,зарем сега сонувам со отворени очи...или можеби утрото ми го донесе сонот ,...само бескрајот ја покажа милоста своја..а јас боемот кој свое уточиште најде еве наздравувам...ти ја разоткривам душата и ти ги испраќам насмевките на мојата трепелива душа,а ти срно моја,бесрамно шеташ веќе со погледот насекаде по дамрите мои кои името твое веќе го пишуваат трпеливо ,еве и јас ќе ти насмевнам,потоа ќе ги оставам усните врз твоите да станат едно....кога уморот ќе биде спроти тебе,ти слушнија мојата радост во тишината како пее,својата желба сега ќе ја претворам во пламена искра,а нежноста во тепих недогледен,знам ќе ме слушнеш,...те чекам на изворот од животот каде шурките течат изобилно со денови идни.

Рецензија

Во текот на целиот наш живот во нас живеат два човека .Еден од нив е егото кавгациско, наложувачко хистерично, сметациско , вториот е скриено духовно битие, чиј тивок глас на мудроста ретко го слушаме и ретко водиме сметка за него. Кога ќе почнеме да го слушаме се буди и засилува нашиот внатрешен глас и почнуваме да ја разликуваме својата исконска природа од гласните и лажливи гласови на егото.

Почнуваме да го откриваме во себе сопствениот мудар водач, кој не познава во целост и може да ни помогне . Тој секогаш знае што е за нас најдобро и ни помага да излеземе на крај со својата опседнатост,со навикнатите реакции и збунетите конфузни чувства. Колку повеќе го слушаме толку полесно ќе ни биде да го измениме своето негативно расположение, да го прозрееме па дури и да се насмееме на апсурдните драми и комични привиди. Ќе откриеме дека сме способни се повеќе и побрзо да се ослободиме од мрачните емоции што владееле со нас во нашиот живот, а тоа е најчудесната од сите способности. Кога нашиот идентитет ќе почне да закрепнува, ќе сватиме дека закачувањето за себе е корен на сето наше страдање и ќе сватиме дека најблагородно и најмудро е да се грижиме за другите место за себе. Тоа ќе ни го зацели срцето ,умот и духот.

Откако ги прочитав Расказите,го прашав Чернодримски кој беше мотивот за да ја напише оваа збирка,неговиот одговор малку Фасцинира,кој одговори доста кратко

Биди како карпа од која се прекршуваат брановите.Таа стои неподвижна, а морето што беснее околу неа, постепено се смирува. никогаш не вели . Несреќен сум , зарем мораше тоа да ме снајде. Секогаш вели . Среќен сум што живеам безгрижно и не сум погоден од тоа што сега ми се случува, ниту се плашам за иднината ! Такво нешто може секому да му се случи , но не секој во извесна прилика може да остане безгрижен. Зошто тогаш да мислиме дека нешто е поголема несреќа а друго среќа? Дали под среќата на еден човек подразбираш нешто што не е неуспех на човечката природа ? Или пак ти се чини дека неуспех на човечката природа е тоа што не е спротивно на нејзината волја? Што тогаш ? Таа волја ти ја познаваш. Дали

таа на некој начин те спречува да бидеш праведен и несебичен, да се совладуваш, да бидеш разумен, да бидеш свесен, вистинољубив,скромен,,слободен или имаш други доблести. Не заборавај во иднина кога ќе те вознемири нешто да се управуваш според начело Тоа не е никаква несреќа , а среќа е тоа да се поднесе храбро

Милена Арсова

Кратка Биографија
Никодин Чернодримски- (Трајче Јованчески)

Сјајот на свездата под која сум роден повеќе не трепери така силно во оваа мирна и тивка ноќ,сега само невидливите очи на судбината ме гледаат од далечините,бдееќе над секој миг нероден,но ете Јас низ моите сеќавања се прашувам,каде ли отидоа во таа Светлосна Река сите минати животи,знам некој ќе рече..размислуваш за утопијата наречена Вечен Живот..не..ќе ви кажам..низ сите минати денови,месеци,години само ја раскажувал најубавата Балада за Бесмртната Душа, таа вистина која ме оплеменуваше,и ми подарува сила се до физичката смрт.

Напати кога одмолчував,моите соништа градеа мостови помеѓу сите желби и можности,одев,трагав,скитав,честопати на патеките каде што несмеет,и во тоа забрането,обичното го претворав во необично.

Па така

Додека се менуваа Еоните,го гледав мојот втиснат лик како се менува,менуваќи се ликот,се создаваа Напишаните Дела,тие Небесни Симфонии кои ми ги подари мојата Муза.Муза,која ме натера да ги поминам границите кои не им беа дозволени на смртниците.

Знам дека суптилно ме привлече и низ круговите на Данте,и ме натера да тагувам заедно со дождот на прагот каде што Јавето доаѓаше.

Напати бев принуден да ги купувам деновите,за да ја смирам разбрануваната тишина,тишина која се распрснуваше во секоја утринска пурпурност,и тогаш крадев од небото ситни златни зраци,ги пружав исто како дете дланките,и на секој заскитан облак го пишував нејзиното име,Музата,која ме Воздигна,но и ме турна во сите Бездни.

Ако некому му значат бројките тогаш 1964 е годината кога светлината се роди во моето срце,и блескаше се до последниот миг,некаде под Величенствената Маркова Грамада ,каде и сега во спокој под заштита на Месечината спие градот Прилеп.

Верувајтеми,несакам да бидам споменик на младоста,ја немам веќе мојата Муза Јана ,и храброста да отидам на нејзината хумка,но сепак припаѓаме на Бесконечноста,и таму во тие Бескрајни пространства ќе бидаме прегрнати со Антеријата на Љубовта.

А вам,вам,ви ги оставам сите напишани зборови,читајќи ги знам,ќе ги допрете сите невидливи светови,влегуваќи несвесно во вретеното на времето.

Стихозбирки

1.Арнаутска Жетва-2.Астра-3.Балканска Рапсодија-4.Бездомност-5.Ден Без Виделина,ноќ без Месечина-6.Дневникот на Еден Сонувач-7.Изгубени Мигови-8.Јавето Ако Некогаш Апстинира-9.Кај Си бе Другар-10.Како Станав Лита Сенка-11.Крилати Сни-12.Македонија и Сонцето-13.Мисловен Дневник-14.Мој Роде-15.Мозаик Од Мигови-16.Мртви Сенки на Мртва Стража-17.На Спилите им раскажувам-18.Носталгични Ноќи-19.Од Небиднина крај Јавето дојдов-20.Огнени Виори-21.Ова не е Мојот Лик-

22.Пагански Стихови-23.Пелин вода-24.По Патеките на Орфеј.25.Прилепски Ехо-26.Шепотот на Скриениот Дамар-27.Скрбот како Утеха-28.Трагач по Илузии-29.Успони и Падови-30.Во Метежот на Чувствата-31.Заборавени Спомени-32.Мртов Бунтовник-33.Спомени Собрани во Ковчег-34.Големиот Летач-35.Апокалипсата на Мртвото Време-36.Добредојде во Мојот Свет-37.Месечеви Сонети-37.Мислите на Еден Ерегор-38.Смарагдни Записи-39.Осамени Монолози-40.Во Пукнатините на Времето-41.Скрбот како Утеха-42.Ликот на Болката-43.Еретик.44.Последните седум дена на Љубовта.45.Моите Проштални Шепоти.46.Копиле на Судбината 47.Помеѓу Тишината и Животот.48.Оставете ме барем да Сонувам.49.Кукла на Судбината 50.Фенерите на Мојата Душа

Поеми

1.Ангелски Шепотења(напишана заедно со Даница Петровска-Дани од Куманово и Славица Славкова од Битола) 2.Браќа по Мрак-3.Десете Балкански Проклетства-4.Катадневно Тркало-5.Монолог со Паметникот-6.Ново Утро-7.Паганска Ода.8.Катакомбите на Ужасот 9.Пад Без крај

Драми

1.и сега Шо-2.Нова Кожа.

Романи

1.Последна Молитва-2.Пред Портите на Љубовта-3.Затворија Пандорината Кутија-4.Кара Севда-5.Злокобна Вистина-6.Кафез-7.Приказни кои нетребало никогаш да бидат раскажани-8.Парче Душа-9.Ти Благодарам Месечино-10.Тајната на Нормандови-11.Првиот Ангел.

Монодрами

1.Ало Диоген на Линија.

Новела

1.Кога Животот беше Приказна.2.Ноќта кога започна се

Збирки Раскази

1.Бразда-2.Неизвесни Патеки-3.Номад во Душата-4.Од Сонот до Јавето-
5.Приказни од Малиот Сокак-6.Затворени Кругови-7.Молскавични
Мигови-8.Шепотот на Вечноста-9.Битпазарска Хроника-10.Прошетка по
Соништата.11.Грутка Земја

Автобиографија

1.Апостолите на Ѓаволот

Рецензија

Милена Арсова

Графички дизајн и изработка на Корицата

Александар Талески

Електронска Изработка на Збирката Раскази

Веб Студио Вавилон

Збирка Раскази

Никодин Чернодримски- Номад во Душата

Скопје 2014 година

CIP-Каталогизација на публикацијата

Национална и Унервезитетска Библиотека “Св Климент Охридски”-Скопје

Номад во Душата 2014 година 42 страни

ISBN-10 608-4778-75-5

ISBN-13 978-608-4778-75-2

EAN 9786084778752

